

[Pelle Voigt]

min naivitet tro, at jo flere og jo større skibe man har, jo vanskeligere ville forhandlingerne være, og jo flere forhold skulle der tages i betragtning. Men det er naturligvis en lægmandsbetragtning, som jeg så gerne vil gentage og fremsætte i de forskellige udvalg, hvor vi kommer til at behandle denne sag, forstår jeg, i løbet af ganske mange måneder; det er jeg lidt skuffet over.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jamen jeg kan gentage, at den aftale, Vesttyskland har lavet, ligesom den aftale, USA og Storbritannien har lavet bilateralt med Sovjetunionen, sigter på det åbne hav.

Nu forstår jeg så, at hr. Pelle Voigts interesse knytter sig til en aftale mellem Danmark på den ene side og Sovjetunionen og andre Warszawa-pagtlande på den anden side, specielt om Østersøen og vel også de danske farvande. Så forstår jeg pludselig bedre spørgsmålet, for det er jo en interesse, vi har kendt til igennem mange år. Der må jeg bare sige, at det er regeringens faste politik, ligesom det har været tidligere regerings faste politik, at vi ikke ønsker, at der etableres nogen form for særstatus for Østersøen og de indre danske farvande.

Formanden:

Hr. Pelle Voigt får tilladelse til yderligere et spørgsmål.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil godt sige, at dér går ministeren ganske galt i byen. Jeg har ikke talt om, at man skal gøre danske farvande eller Østersøen til noget specielt eller skaffe dem en speciel status. Det, jeg peger på – og nu tror jeg, at jeg har sagt det fire gange – er, at Vesttysklands regering, den vesttyske udenrigsminister, i forbindelse med offentliggørelsen af incidentaftalen mellem Vesttyskland og Sovjetunionen har peget på, at sådan en aftale er specielt vigtig og væsentlig i forbindelse med de problemer, der findes i Østersøen. Hvis ministeren har vanskeligt ved at forstå det, skal jeg gerne fremskaffe de pågældende dokumenter fra den tyske regering, og så kan vi drøfte det, når sagen i tidens fylde kommer op i de relevante udvalg.

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt spørge ministeren: Ville en sådan

aftale – sær aftale, som man faktisk kunne kalde den – for Østersøområdet ikke stille sig noget uheldigt i relation til vort medlemskab af NATO? Og ville det ikke være mere naturligt, at det netop var i det regi, man først og fremmest drøftede det, for vi har jo også en NATO-aftale med andre skibe? Og hvordan vil en sådan aftale virke på det NATO-samarbejde, som vi er trådt ind i og har sagt ja til?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil sige først til hr. Knud Lind, at som det er fremgået af det, jeg har oplyst, er der jo NATO-lande, der har indgået bilaterale aftaler. Det har altså ikke været skønnet, at der var et praktisk behov for det fra dansk side, og det, der har været kendetegnende for de bilaterale aftaler, andre har lavet, har netop været praktiske hensyn, hvor det kan være meget praktisk på det åbne hav, hvor netop store flådeenheder bevæger sig, at man dér har aftaler om, hvordan man skal bevæge sig i forhold til hinanden, for at man ikke skal misforstå situationen. Et tilsvarende behov har der altså ikke været tale om specifikt for Østersøen, men som jeg har sagt det nu adskillige gange til hr. Pelle Voigt, er det et spørgsmål, som vi finder det rigtigt at drøfte i sammenhæng med tillidsskabende foranstaltninger, og det er just det, der er lagt op til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 548

5) Til *udenrigsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Med hvilken begrundelse fastholder regeringen, at visumpligten mellem Danmark og Ungarn ikke kan ophæves?«

Skriftlig begrundelse

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor der er visumpligt for ungarske statsborgere, der ønsker at besøge Danmark, bl.a. når man tager i betragtning, at en sådan pligt ikke eksisterer i forhold til f.eks. Bulgarien.

Det er spørgeren bekendt, at Ungarn i længere tid har ønsket at indgå en gensidig aftale om ophævelse af visumpligten, og det er vanskeligt at se, hvorfor regeringen ikke ønsker at imødekomme dette ønske.